

Tal under gudstjänst i samband med riksmötets öppnande

29 september 2026

Camilla Lif

Eders Majestäter,
Eders Kungliga Högheter

Kära folkvalda,
det här talet är särskilt riktat till er:

I begynnelsen var jorden öde och tom,
står det på Bibelns första sidor.
Det fanns ingenting.

Tomheten och ödsligheten var vacker, för all del,
men tom.....

Så Gud satte igång att skapa
en massa saker, föreställer jag mig.
Ett konstnärligt arbete.
Laxarna, humlorna och älvarna.

Och Gud gjorde skisser, tänker jag.
Till exempel hade kanske Gud
en idé för 1988 års julklapp: bakmaskinen.
Kul på pappret.
Ingen succé i verkligheten.
Äppelträd – bättre idé.

Men det spelar ingen roll
om man har alla skapar-super-krafter i världen –
är man ensam så är man.

Så Gud skapade människan - en helt underbar
och jättejobbig varelse.
Tomheten försvann.
Människorna satte igång att finnas,
och omedelbart började
Kain och Abel att bråka,
och andra idkade älskog
i denna ljuva sommartid

Och de beredde väg för Herran
och gjorde guldkalvar och var barmhärtiga,
om vartannat.

Och nånstans längs vägen
började människorna teckna ned sina upplevelser
av hur det är
att vara människa
en liten stund på jorden
tillsammans med en evig Gud,
och hur det var när Jesus blev människa.

Hur han gick omkring och sa
något helt galet, skandalöst,
nämligen att de
skulle älska sina fiender.
Inte respektera, inte smågilla,
– vi ska älska även de vi inte älskar -
så som vi själva vill bli älskade
när vi har det som svårast
och har minst att komma med.

Människorna skrev ner
hur man gjorde med den paradoxen:
att de nästan inte var överens om nånting,
men samtidigt hade uppdraget
att älska varandra....
och Bibeln blev till.
På hebreiska och gammelgrekiska. Sen latin.

Men uppe här bland ekoxarna och björnmossan
talade man inte latin.
Och dessutom hade man
en mycket värdig idé om
att ingen skulle ställa sig
emellan Gud och den enskilda människan.
Människan skulle få bilda sig
en egen uppfattning.
Använda sitt liv och sina ord.

Så efter lång tid översattes Bibeln till svenska,
och femhundra år efter det
var det vår tur
att leva och prata och älska varandra.

Nu är vi här
– ett ögonblick i universums historia.
Och nu – efter det 27e demokratiska valet i Sverige –
är det er uppgift
att hitta ett språk för det gemensamma.
Ett språk för (och en vardag för)
alla som lever i det här landet.
Allt levande i det här landet.

Och efter alla valdebatter på TV
måste vi som lagt vår röst
försöka glömma
de saker ni har sagt till varandra
och om varandra,
som har varit hårda,
ibland väldigt nedsättande ord.

För det ni säger om era motståndare
säger ni ju också om alla oss
som väljer de partier ni pratar illa om.
Det har gjort mig ledsen.

Så nu har ni till uppgift att översätta
dessa miljoner erfarenheter och förhoppningar
till dagspolitik.
Också det är ett översättningsarbete.

När Gud blev människa var det
- för att föregå med gott exempel -
som en ödmjuk människa.
En kraft utan härskartekniker,
men utrustad med en helt galen kärlek.

Och alldeles oavsett
om vi tänker på Guds människoblivande

som en symbol,
eller en övernaturlig händelse,
eller en saga
eller en historisk verklighet
så handlar det om detta:
om kärlek
till allt som har liv i sig.

Ni har nu ansvar inför de liv
som levs i det här landet.

Nu har vi som är folket
lagt de gula, blå och vita lapparna
i kuverten.

Vi lämnar över makten till er.

Och vi vill på förhand tacka er
för att ni gör ert arbete
med ömhet och respekt och ödmjukhet.
Till och med med kärlek.

För allt annat är under vår värdighet.

Allt annat än kärlek
är under min värdighet,
under er värdighet,
under Sveriges värdighet.

För Gud såg på människan,
och det var kärlek vid första ögonkastet.

Bakmaskinen föll i glömska,
men livet....
Gud såg på allt som hade liv i sig,
och såg att det var gott.
Vi ska låta det förbli gott.